

< BACK TO LIST

LOES Messens

april 2019

Ik ben Loes en ik werk voor Circus Zonder Handen. Ik heb er een fantastische job. Ik doe het onthaal, hou me bezig met de speelpleinen, zorg voor welzijn, ondersteun de reguliere werking ... Dat ik Zonder Handen leerde kennen is een gelukkig toeval. Op de plek waar ik eerst stage wou doen, zijn ontzettend veel trappen. Dat was voor mij niet vol te houden. Uit de boot vallen omwille van een praktische reden vind ik kut, maar in dit geval zat er dus een heel positieve kant aan. Ik tekende last minute voor een stage bij Zonder Handen, en dankzij de goeie match met mijn passies en competenties kreeg ik er een vaste job. Sinds kort hebben we onze bureaus bij Art2Work. Het is een echte verademing voor mij om op een plek te werken die zo toegankelijk is. Brussel is superontoegankelijk voor mensen met een fysieke beperking, al heeft het me nooit tegengehouden mijn weg te gaan.

Ik woon nu al een aantal jaar in Brussel maar heb sociaal-cultureel werk gestudeerd in Leuven. Een deel van mijn vrienden trok naar Leuven, de pendeltijd was kort, en daarnaast had de stad nog een extra troef: je kon er 'omkaderd wonen'. Ik ging er dus op kot met een groep van 10-15 man en iedereen ondersteunde mekaar bij de dagdagelijkse taken. Ik heb daar een hele fijne tijd gehad, en nu deel ik een woning met 3 Leuvense ex-kotgenootjes. Ik ben in mijn studie gerold dankzij mijn Aspi-leidster bij de Chiro - zij was zelf sociaal-cultureel werkster. Op mijn 18de wist ik namelijk niet zo goed wat ik wou studeren. Zij was op dat vlak een life changer voor mij. Sociaal-cultureel werk past helemaal bij wie ik ben en waar mijn hart ligt. Ik ben altijd een groepsdier geweest. Ik was een echte chiro-chick en heb veel vrijwilligerswerk gedaan bij Kazou van de CM. Ik kan echt van mijn sokken geblazen worden door jongeren. De wijsheid waarmee ze in het leven kunnen staan, de manier waarop ze opkomen voor elkaar... Als ik zaadjes kan planten om het beste in hen naar boven te halen ... daar word ik superwarm van. De groep, familie, netwerk ... ik vind het enorm belangrijk. Ik heb dat zelf altijd gehad en ben ook zelf een goed netwerk voor anderen. Dat is een wederkerigheid.

Na mijn opleiding heb ik een banaba internationale werking gedaan, en kon ik eindelijk naar het buitenland in het kader van mijn studies - een droom die ik al heel lang had! Ik vloog naar Benin om daar mijn onderzoek te doen naar bottom-up werken met mensen met een handicap. Ik wou onderzoeken hoe ze zelf kunnen opkomen voor hun rechten en hierrond sensibiliseren. Ik kwam terecht in Cotonou in het zuiden, waar een gemeenschap van christelijke zusters verschillende partnerorganisaties in heel Benin aanstuurt in het werken rond rechten van mensen met een handicap. In die streek is nog veel voodoo, en het geloof is dat zij ongeluk brengen voor de gemeenschap. Dat is echt pijnlijk om te zien. Kindjes worden gedood, veel mensen verstoppen hun kind, wat het werken veel moeilijker maakt. Voor mij viel het ginds goed mee, want ik ben wit. Ik zou geen malheur kunnen brengen want ik ben niet geboren binnen een communauté ginds. Maar ze waren wel ontzettend verbaasd: er zijn ook mensen met een handicap in Europa! Ze dachten dat God dat enkel aan Afrika gaf. Sinds Benin heb ik nog minder snel een oordeel en een mening klaar. Ik vind dat je enorm veel kennis nodig hebt over een samenleving voor je het recht hebt om daar echt uitspraken over te doen.

Reizen is een passie van mij. Op mijn 24ste heb ik al de halve wereld rondgereisd. Ik ben een gelukzak op dat vlak. Ik reisde met mijn ouders en vrienden naar Australië, Bali, Peru, Bolivia, Canada, Namibië ... En ik heb een aantal reizen gedaan met U/Turn, een Antwerpse organisatie die zotte, coole en gewaagde trekkings doet in groep. Dat is het soort reizen dat ik nu graag alleen wil doen. Ik zal eerst wat moeten sparen en dan de ballen hebben om even te stoppen met werken en te vertrekken. Met mijn aangepaste, elektrische fiets kan ik me ook makkelijk zelfstandig verplaatsen. Mijn vader en ik hebben dit model na een lange zoektocht gevonden bij een fantastische fietsenmaker in Nederland.

Mijn ouders hebben me altijd heel zelfstandig opgevoed, en waren erg ondernemend in het zoeken naar oplossingen in functie van mijn autonomie. De dokters wisten bij mijn geboorte niet goed wat er aan de hand was, en mijn ouders hebben zelf de diagnose gesteld. Door mijn zeldzame vorm van dwerggroei kan ik minder goed stappen en heb ik niet zo stevig kraakbeen. Hierdoor liggen de drukpunten anders, wat pijn doet bij het wandelen. De pijn valt wel mee, maar ik ben sneller moe. Mijn zus is drie jaar jonger, en heeft dezelfde handicap als ik. Ze heeft dus ook dezelfde ervaringen in het leven en we kunnen daar goed over uitwisselen - vooral op praktisch vlak: Waar is die lift? Op welke halte kan ik afstappen? De meer gevoelige zaken laten we liever passeren ... We zijn sowieso geen grote pratens thuis. Mijn ouders zijn allebei wetenschappers - mijn moeder is biologe en mijn vader industrieel

ingenieur – zij zijn ook niet zo vlot met gevoelens. En van nature ben ik ook niet zo'n 'diepzeeduiker'. Te diep nadenken over het leven is best confronterend. Het is een valkuil niet teveel stil te staan bij dingen, maar ik ben van mening dat je niet altijd de onderste steen boven moet halen. Dat heeft geen zin. Geef me maar actie, mijn vrienden, gaan wandelen in de natuur, een goed dansfeestje in Brussel ... en reizen dus.

Ik ben misschien een vrouw van weinig woorden, maar ik geloof graag dat ik dingen kan meegeven door er te staan, door te doen, en door te tonen dat er best veel mogelijk is. Inspireren door te zijn wie ik ben, en er ook te zijn voor de jongeren, daar wil ik graag voor gaan!

OFFICE **2** START

ADELE Jacot

CELINE Kayogera

CEYLAN Yuksel

